

DŽAJLS BLANT

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

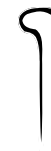
Naslov originala:
Giles Blunt
FORTY WORDS FOR SORROW

Copyright © Giles Blunt 2000

Copyright © za srpsko izdanje Laguna 2008

In memoriam

Filip L. Blant
(1916–2000)

U Algonkin Beju mrak pada rano. Odvezite se na Aerodromsko brdo u četiri posle podne nekog februariskog dana, i kada krenete nazad posle pola sata, gradske ulice svetlucaće ispod vas kao piste za avione. Četrdeset šesta paralela možda i nije toliko daleko na severu; možete biti negde mnogo severnije i još se nalaziti u Sjedinjenim Državama, a čak je i London u Engleskoj za nekoliko stepeni bliži Severnom polu. Ali ovo je Ontario, u Kanadi, i Algonkin Bej u februaru sama je suština zime: Algonkin Bej je okovan snegom, Algonkin Bej je tih i u Algonkin Beju je veoma, veoma hladno.

Džon Kardinal se vozio kući s aerodroma, gde je gledao kako njegova kćerka Keli ulazi u avion za Sjedinjene Države, preko Toronta. Kola su još mirisala na nju – ili bar na parfem koji je u poslednje vreme postao njen zaštitni znak – „rapsodija“ ili „ekstaza“ ili tako nešto. Kardinalu, kome je nedavno otišla žena, a kome je sada otišla i kćerka, mirisao je na samoću.

Napolju je bilo mnogo stepeni ispod nule; zima je kandžama stezala auto. Prozori na tojoti „kemri“ bili su okovani mrazom sa obe strane, i Kardinal je morao da ih neprestano grebe plastičnom lopaticom, od koje nije bilo mnogo vajde. Išao je južno niz

Aerodromsko brdo, skrenuo levo na obilaznicu, ponovo levo na Put za Jezero pastrmki, a onda opet na sever, ka domu.

Dom, ako se tako uopšte mogao nazvati pošto ni Ketrin ni Keli nisu više bile tu, bio je mala drvena kuća u Madoninoj ulici, najmanja u luku zgrada koje su poput broša okruživale severnu obalu Jezera pastrmki. Kardinalova kuća bila je potpuno opremljena za zimu, ili mu je bar tako rekao agent za nekretnine, ali se ispostavilo da je „opremljena za zimu“ krajnje relativan pojam. Keli je tvrdila da sladoled slobodno mogu da drže u njejoj sobi, a ne u frižideru.

Prilaz njegovoj kući zaklanjali su metar i po visoki smetovi, tako da Kardinal nije video kola koja su mu stajala na putu, sve dok ih zamalo nije udario otpozadi. Bio je to jedan neobeleženi auto s posla, koji je izbacivao ogromne blede oblake izduvnih gasova. Kardinal je pošao u rikverc i parkirao se preko puta. Liza Delorm, jedina pripadnica Odeljenja za posebne istrage policijske stanice u Algonkin Beju, izašla je iz auta i krenula kroz dim prema njemu.

Policija je u gradu, uprkos „krupnim koracima ka ostvarivanju jednakosti na radnom mestu“, kao što to birokrate vole da govore, i dalje bila bastion muškog šovinizma, i u stanici je vladalo mišljenje da je Liza Delorm za svoj položaj previše – pa, *nešto* previše jeste. Čovek je na poslu, čovek pokušava da misli, ne treba mu ništa što će mu skretati pažnju. Nije Delormova izgledala baš kao filmska zvezda, ne. Ali bilo je nečega u tome kako vas ona gleda, voleo je Meklaud da govori – i za promenu, Meklaud je bio u pravu. Delormova je imala neprijatnu naviku da vam tim iskrenim smeđim očima zadrži pogled malčice, tek delić sekunde predugo. Kao da vam gurne ruku ispod košulje.

Ukratko, Delormova je predstavljala užasno iskušenje za oženjene muškarce. A Kardinal je imao i drugih razloga da je se boji.

„Taman sam se spremala da odustanem“, rekla je. Njen naglasak francuske Kanađanke bio je nepredvidiv: uglavnom se nije

primećivao, ali bi onda odjednom poslednji suglasnici nestali, a u rečenicama niknuli dvostruki subjekti. „Pokušala sam da ti telefoniram, ali niko se nije javljao, a tvoj aparat, on ne radi.“

„Isključio sam ga“, rekao je Kardinal. „Šta ti uopšte tražiš ovde?“

„Dajson mi je rekao da dođem po tebe. Našli su leš.“

„To nema nikakve veze sa mnom. Ja ne radim na ubistvima, ne znam jesi li zaboravila?“ Kardinal je pokušao samo da iznese činjenice, ali je i sam čuo gorčinu u svom glasu. „Dozvolićeš mi da prođem, naredniče?“ „Naredniče“ je dodao samo da bi je pecnuo. Dva detektiva istog čina obično se oslovljavaju po imenu, osim u u prisustvu javnosti ili mlađih starešina.

Delormova je stajala između njenih kola i smeta. Zakoračila je u stranu da bi Kardinal prošao do vrata svoje garaže.

„Pa, Dajson, mislim da on hoće da se vratiš.“

„Nije me briga. Hoćeš li sada da se skloniš, molim te, da uteram kola? Mislim, ako to Dajsonu neće smetati. Zašto je uopšte tebe poslao? Otkad ti to radiš na ubistvima?“

„Sigurno si čuo da sam napustila Posebne.“

„Ne, čuo sam da *želiš* da napustiš Posebne.“

„Sada je zvanično. Dajson kaže da ćeš me ti uputiti u ono najosnovnije.“

„Neka hvala. Ne zanima me. Ko će da radi u Posebnim?“

„Još nije stigao. Neki tip iz Toronta.“

„Lepo“, rekao je Kardinal. „Potpuno je svejedno. Hoćeš sada da nestaneš? Hladno je, umoran sam, i možda bih mogao nešto da večeram.“

„Misle da je možda Keti Pajn.“ Delormova mu je pažljivo posmatrala lice; dok je on shvatao značenje njenih reči, te ozbiljne smeđe oči čekale su njegovu reakciju.

Kardinal je skrenuo pogled, zagledao se u crnilo Jezera pastrmki. U daljini su se farovi dvojih motornih sanki naporedo kretali kroz mrak. Keti Pajn. Trinaest godina. Nestala dvanaestog septembra; nikada neće zaboraviti taj datum. Keti Pajn,

odlična učenica, talentovana matematičarka iz rezervata Čipeva, devojčica koju nikada nije upoznao, koju je želeo da nađe više od svega na svetu.

U kući je zazvonio telefon i Delormova je pogledala na sat. „To je Dajson. Dao mi je samo sat vremena.“

Kardinal je ušao u kuću. Nije pozvao Delormovu. Digao je slušalicu na četvrto zvono i čuo detektiva narednika Dona Dajsona kako počinje da melje onim svojim ledenim, pačjim glasom kao da su prekinuli raspravu na pola, i sada je, tri meseca kasnije, nastavlja. U neku ruku i jeste bilo tako.

„Da ne gubimo vreme na ponavljanje starih priča“, rekao je Dajson. „Hoćeš da ti se izvinim, izvinjavam se. Eto. Gotovo. Imamo leš na Manituovim ostrvima, a Meklaud je zauzet na sudu. Do guše je u slučaju Korivo. Ovaj slučaj je tvoj.“

Kardinal je osetio stari bes kako mu ključa u venama. Možda i jesam loš policajac, rekao je u sebi, ali ne iz razloga na koje Dajson misli. „Ti si me izbacio iz Odeljenja za ubistva, sećaš se? Po tebi sam ja sposoban isključivo za pljačke i provale.“

„Promenio sam slučajeve koji ti se dodeljuju, to je pravo detektiva narednika, sećaš se? Davna prošlost, Kardinale. Bilo pa prošlo. Razgovaraćemo o tome pošto vidiš leš.“

„Pobegla je od kuće, bio si rekao. 'Keti Pajn nije žrtva ubistva, samo je pobegla od kuće. I ranije je to radila.'“

„Kardinale, ponovo radiš na ubistvima, u redu? Istraga je tvoja. Čitava prokleta predstava. Naravno, to možda nije Keti Pajn. Čak ni ti, Detektiv Koji Uvek Mora Da Bude U Pravu, možda ne želiš da pre vremena sudiš o identifikaciji tela koje još nisi video. Ali ako hoćeš da daviš o tome kako si mi Ti To Lepo Rekao, Kardinale, jednostavno dođi u moju kancelariju sutra ujutro u osam. Ono najlepše u mom poslu je što ne moram noću da izlazim, a ovakvi pozivi uvek stižu noću.“

„Ja vodim glavnu reč – ako odem.“

„O tome ne odlučujem ja, Kardinale, i ti to znaš. Jezero Nipissing potpada pod nadležnost naše uvažene sabraće iz Ontarijske

provincijske policije. Ali čak i da oni preuzmu slučaj, sigurno će hteti našu saradnju. Ako je to Keti Pajn ili Bili Label, oboje su oteti iz grada – našeg grada – pod pretpostavkom da *jesu* oteti. Obrni-okreni, slučaj je naš. 'Ako odem, slušaj ti njega.'“

„Ako ja ne budem vodio glavnu reč, i to od ovog trenutka, radije ću se zadržati na provalama.“

„Neka medicinski islednik baci novčić“, brecnuo se Dajson i prekinuo vezu.

Kardinal je doviknuo Delormovoj, koja je ušla da se zagreje i sada stidljivo stajala tik unutar kuhinjskih vrata. „Na kom Manituovom ostrvu?“

„Na Vindigu. Tamo gde je napušteni rudnik.“

„Znači, idemo kolima, je l' tako? Hoće li led izdržati kombi?“

„Zezaš? U ovo doba godine, led će izdržati šleper.“ Delormova je pokazala palcem u rukavici ka jezeru Nipissing. „Dobro se obuci“, rekla je. „Vetar na jezeru, hladan je kao pakao.“

Od državnog doka do Manituovih ostrva desetak kilometara zapadno, prtljaga se preko jezera pružala kao bledoplava traka; vlasnici obalskih motela napravili su je da privuku pecaroše na ledu, svoj glavni izvor prihoda u zimskim mesecima. U februaru je bilo sasvim bezbedno ići po njemu kolima, pa čak i kaminima, ali nije bilo mudro voziti brže od petnaest ili dvadeset kilometara na sat. Četiri vozila čiji su farovi obasjavali sneg što je padao u svetlim kubističkim velovima kretala su se kao na usporenim snimku.

Kardinal i Delormova ćutke su sedeli u prvom automobilu. Delormova je povremeno pružala ruku da izgrebe vetrobran na Kardinalovoj strani. Mraz se ljuštio u trakama koje su padale i topile se na upravljačkoj tabli i u njihovim krilima.

„Kao da se spuštamo na mesec.“ Glas joj se jedva čuo zbog škrgutanja menjača i šištanja grejalice. Svuda oko njih sneg je padao u nijansama koje su se kretale od boje slonovače do tamnosive, pa čak – u ulegnućima smetova – i tamnoljubičaste.

Kardinal je u retrovizoru pogledao povorku iza njih: kola medicinskog islednika, a iza njih farove kombija s opremom za identifikaciju, a onda kamion.

Posle nekoliko minuta ostrvo Vindigo izniklo je, zubato i preteće, na svetlosti farova. Bilo je malo, ne veće od tri stotine kvadratnih metara, sa uzanim kamenitim žalom, koliko se Kardinal sećao s letnjeg jedrenja. Drveno zdanje rudarskog okna dizalo se iznad borova kao toranj na podmornici. Mesec je bacao kao žilet oštre senke, koje su poskakivale i tresle se kako su se približavali.

Vozila su se zaustavila u vrsti, zajedničko svetlo obrazovalo je širok beo bedem. Iza toga, tama.

Kardinal i ostali okupili su se na ledu kao kosmonauti na mesecu, trapavi u čizmama visokih sara i debelim perjanim jaknama. Cupkali su u mestu, napeti od hladnoće. Bilo ih je osmoro: Kardinal i Delormova, doktor Barnhaus, medicinski islednik, Arseno i Kollingvud, kriminalistički tehničari, Lari Berk i Ken Zeladi, patroladžije u plavim jaknama, i poslednji koji je stigao, u još jednim neobeležanim kolima, Džeri Komanda iz Ontarijske provincijske policije. Ontarijska policija bila je odgovorna za patroliranje autoputevima i pružala je policijske usluge svim naseljima koja nemaju sopstvenu policijsku stanicu. Jezera i indijanski rezervati takođe su bili njihovi, ali je Kardinal znao da sa Džerijem neće morati da se prepire oko nadležnosti.

Svih osmoro su sada obrazovali krezub krug, bacajući dugačke senke na svetlosti farova.

Prvi je progovorio Barnhaus. „Zar ne bi trebalo da imaš zvono oko vrata?“ Tim rečima je pozdravio Kardinala. „Čuo sam da si postao gubavac.“

„Bolest se privremeno povukla“, odgovorio je Kardinal.

Barnhaus je bio prgav mali buldog od čoveka, građen kao rvač, plećat i kratkonog, i možda je baš zbog toga veoma držao do svog dostojanstva.

Kardinal je trznuo glavom ka visokom, suvom čoveku na drugom kraju kruga. „Poznajesh Džerija Komandu?“

„Da li ga poznajem? Muka mi je od njega“, zagrmeo je Barnhaus. „Našem gospodinu Komandi dojadije grad, pa se vratio u divljinu.“

„Sada sam u OPP-u“, rekao je Džeri tiho. „Leš usred jezera, sigurno ćete želeći da izvršite autopsiju, je li tako, doktore?“

„Ne moraš ti da mi govoriš šta mi je posao. Gde je vrlo njuškalo koje je je ovo otkrilo?“

Iskoračio je Ken Zelađi. „Nismo ga mi otkrili. Neki klinici su ga našli oko četiri. Ja i Lari Berk smo došli na poziv. Čim smo videli, obezbedili smo lokaciju i prijavili stvar. Meklaud je bio na sudu, pa smo pozvali detektiva narednika Dajsona i valjda je on pozvao detektiva Kardinala.“

„Talentovani gospodin Kardinal“, promrmljao je Barnhaus dvosmisleno, pa dodao: „Zasada da nastavimo samo s baterijskim lampama. Da ne poremetimo scenu postavljanjem osvetljenja.“

Krenuo je ka stenama. Kardinal je zaustio da nešto kaže, ali je to u njegovo ime rekao Džeri Komanda. „Momci, idemo jedan iza drugoga.“

„Ja nisam momak“, primetila je Delormova kiselo iz dubine svoje kapuljače.

„Da, da“, rekao je Džeri. „Trenutno nije lako primetiti razliku.“

Barnhaus je dao znak Berku i Zelađiju da povedu, i sledećih nekoliko minuta čizme su im škripale po nabijenom snegu. Ledena sečiva grebala su Kardinalovo lice. Iza stenja, jasan niz svetala sijao je na ivici jezera – rezervat Čipeva, teritorija Džerija Komande.

Zelađi i Berk su čekali ostale kod žičane ograde oko okna.

Delormova je gurnula Kardinala laktom. Pokazivala je neki mali predmet na metar i po od ulaza.

Kardinal je upitao: „Momci, jeste li dirali bravu?“

Zelađi je odgovorio: „Takva je bila. Mislili smo da je bolje ništa da ne pipamo.“

Berk je dodao: „Klinici kažu da je brava već bila razvaljena.“

Delormova je izvadila iz džepa najlonsku kesicu, ali je tehničar Arseno, kao i svi tehničari uvek spreman, odnekud izvadio papirnu vrećicu, pa joj je pružio. „Koristi papir. U plastici sve vlažno propada.“

Kardinalu je bilo drago što se to desilo blagovremeno i što ju je zaustavio neko drugi. Delormova je bila dobar istražitelj; inače ne bi radila u Posebnim. Bivšeg gradonačelnika i nekoliko gradskih odbornika smestila je iza brave naporno i predano istražujući sama, ali tu nije bilo terenskog rada. Ona će od sada samo da posmatra, i Kardinal će se postarati da tako i bude.

Jedno po jedno su se sagnuli da prođu ispod policijske trake, pa su pošli za Berkom i Zelađijem do ulaza u okno. Zelađi je pokazao olabavljene daske. „Pažljivo ulazite – prvo je pad od pola metra, a onda go led sve do kraja.“

Unutar okna, zraci baterijskih lampi obrazovali su nestalno jezero svetla oko njihovih nogu. Vetar je između dasaka jecao kao scenski efekat.

„Isuse“, izustila je je Delormova tiho.

I ona je, kao i ostali, viđala žrtve saobraćajki, ponekog samoubicu i brojne davljenike – ali ništa od toga nije ih pripremiло za ovo. Drhtali su, ali se na njih spustio muk, kao da su u molitvi; neki sigurno i jesu bili. Kardinalove misli kao da su bežale od prizora pred njim – u prošlost, ka slici Ketij Pajna kako se smeje na školskoj fotografiji, i u budućnost, ka onome što će morati da kaže njenoj majci.

Doktor Barnhaus je počeo zvaničnim glasom. „Gledamo zaleđene ostatke osobe u pubertetu – majku ti.“ Oštro je kucnuo diktafon. „Uvek zeza kada je hladno.“ Nakašljao se i počeo iznova, manje zvanično. „Gledamo ostatke osobe u pubertetu – propadanje i delovanje divljih životinja onemogućavaju određivanje pola u ovom trenutku. Torzo je nag, donji deo tela delimično odeven u farmerke, desna ruka nedostaje, kao i levo stopalo. Crte lica su uništene od strane životinja, donja vilica nedostaje. Isuse“, rekao je. „Ovo je tek dete.“

Kardinalu se učinilo da čuje drhtaj u Barnhausovom glasu; ni on ne bi imao poverenja u sopstveni glas. Nije to bilo samo zbog stanja u kome se telo nalazilo – svi su oni viđali i gore; već zato što su ostaci bili sačuvani u savršenom ledenom

pravougaoniku, debelom nekih dvadesetak centimetara. Prazne očne duplje zurile su kroz led u tamu iznad njihovih glava. Jedno oko bilo je izbijeno i ležalo je zamrznuto iznad ramena; drugog nigde nije bilo.

„Kosa je odvojena od lobanje – crna, dugačka do ramena – a na karlici ima ventralnih brazdi, što možda govori o ženskom polu – to nije moguće reći bez daljeg ispitivanja, koje u ovom trenutku nije moguće zato što je telo fiksirano u bloku leda nastalog u uslovima specifičnim za ovu lokaciju.“

Džeri Komanda je mahnuo svetiljkom po grubim daskama iznad, pa nazad na spuštenu betonsku platformu ispod njih. „Krov jako curi. Gore se vidi led.“

Drugi su digli svetiljke i pogledali trake leda između dasaka. Senke su poskakivale u praznim očnim dupljama.

„Ona tri topla dana u decembru kada se sve otopilo“, nastavio je Džeri. „Telo verovatno leži preko slivnika, i kada se led otopio, sve se napunilo vodom. Temperatura je ponovo pala i zamrzla ga na licu mesta.“

„Kao da je sačuvana u čilibaru“, rekla je Delormova.

Barnhaus je nastavio. „U blizini tela ili na njemu nema odeće osim farmerki – to sam već rekao, je l' tako? Da, siguran sam da jesam. Teška oštećenja tkiva u predelu abdomena, veći deo creva i većina glavnih organa nedostaju, trenutno je nemoguće reći da li je do toga došlo pre ili posle smrti. Delovi pluća vidljivi, gornji krajevi na obe strane.“

„Keti Pajn“, rekao je Kardinal. Nije nameravao da to kaže naglas. Znao je da će to izazvati reakciju, i ona je bila glasna.

„Nadam se da mi ne govoriš da si prepoznao siroto dete po slici iz školskog albuma. Sve dok ne budemo uporedili otiske gornje vilice sa zubnom kartotekom, identifikacija nije moguća.“

„Hvala, doktore“, rekao je Kardinal tiho.

„Nema potrebe za sarkazmom, detektive. Bez obzira na to da li se guba povukla ili ne, sarkazam neću trpeti.“ Barnhaus je ponovo skrenuo svoj preteći pogled ka onome pred njima. „Udo-

vi, oni preostali, gotovo su skeletalni, ali rekao bih da postoji zalečena povreda leve podlaktice.“ Sklonio se s ivice i ratoborno prekrstio ruke na grudima. „Gospodo – i damo – ja se povlačim iz ove istrage, jer su ovde očigledno potrebne usluge Instituta za sudsku medicinu. Pošto jezero Nipising spada pod nadležnost Ontarijske provincijske policije, zvanično vam prepuštam istragu, gospodine Komanda.“

Džeri je rekao: „Ako je ovo Keti Pajn, istraga pripada gradu.“

„Ali Keti Pajn je sigurno vaša? Iz rezervata?“

„Oteta je sa vašara pored Memorijalnog parka. Što znači da slučaj pripada gradu – da mu pripada još otkako je nestala. Kardinalov slučaj.“

„Pa ipak“, bio je uporan Barnhaus, „do konačne identifikacije, prepuštam vam slučaj.“

„U redu, doktore“, rekao je Džeri. „Džone, preuzmi. Znam da je ovo Keti.“

„Kako možeš da znaš. Pogledaj na šta liči.“ Barnhaus je pokazao diktafonom. „Odeću na stranu, jedva liči na nešto ljudsko.“

Kardinal je tiho rekao: „Keti Pajn je slomila levu ruku kada je učila da vozi skejtbord.“

Njih petoro se šćućurilo u kombiju. Barnhaus je otišao, a dva pozornika su čekala u kamionetu. Kardinal je doslovno morao da viče da nadglasa grejalicu. „Trebaće nam uže: od sada je čitavo ostrvo scena zločina. U oknu nije bilo krvi niti tragova borbe, tako da verovatno nije tu ubijena, već samo bačena. Pa ipak, neću da mi radoznalci na motornim sankama jurcaju kroz dokazni materijal i zato sve ima da se lepo obezbedi.“

Delormova mu je pružila mobilni. „Zovu iz Instituta za sudsku medicinu. Len Vajsman.“

„Lene, imamo telo potpuno zamrznuto u bloku leda. Verovatno je reč o ubistvu. Ako isečemo led i donesemo ti ga ucelo hladnjačom, je l' ćeš moći da se s tim izboriš?“

„Nema problema. Imamo nekoliko zamrzivača s temperatura-
ma mnogo ispod nule. Možemo da ga postepeno odmrznemo
i tako vam očuvamo sve dlake i vlakna.“ Bilo je nadrealno čuti
glas iz Toronta u tom lunarnom pejzažu.

„Odlično, Lene. Zvaćemo da ti javimo kad stiže.“ Kardinal
je vratio telefon Delormovoj. „Arseno, ti si stručnjak za mesta
zločina. Kako ćemo da je odnesemo odavde?“

„Kocku leda ćemo lako iseći. Problem će biti odvojiti je od
betona.“

„Nađi neke građevince iz grada da ga iseku, oni stalno seku
beton. I postarajte se da imate dovoljno vremena; moraćemo
da pretražimo sneg pedalj po pedalj.“

„Ali ona je ubijena pre nekoliko meseci“, rekla je Delormova.
„Sneg nam ništa neće otkriti.“

„U to ne možemo biti sigurni. Ko od vas ima neku jaku vezu
u vojsci?“

Kolingvud je digao ruku.

„Reci im da nam treba velik šator. Nešto veliko kao cirkuski
šator, što će pokriti čitavo ostrvo – poslednje što nam treba
jeste da padne još snega. Takođe i nekoliko njihovih najvećih
grejalica, kojima greju hangare. Otopićemo sneg i videćemo
šta ima ispod.“

Kolingvud je klimnuo glavom. Sedeo je najbliže grejalici i
rukavica mu se pušila.

Obezbeđivanje mesta zločina i organizovanje danonoćnog obez-
beđenja ostrva potrajalo je duže nego što je bilo ko očekivao; u
policijskom poslu sve uvek traje duže nego što se očekuje. Na
kraju se Kardinal vratio kući tek u jedan posle ponoći, previše
napet da zaspi. Seo je u dnevnu sobu s dva prsta „blek velveta“,
bez leda ili vode i krenuo da sastavlja beleške o tome šta mora
da uradi sutra. Kuća je bila toliko hladna da čak ni viski nije
mogao da ga zagreje.

Keli je do sada sigurno stigla u Ameriku.

Kardinal je na aerodromu gledao svoju kćerku kako diže
jedan kofer na vagu za prtljag, i pre nego što je on stigao da
podigne drugi, neki mladić iz reda iza njega prišao je da joj
pomogne. Pa, Keli jeste lepa. Kardinal je patio od uobičajenih
očinskih predrasuda o izgledu svoje kćerke, i verovao je da je
svakome ko je objektivan njegova kćerka jednako lepa kao nje-
mu. A lepo lice, znao je Kardinal, deluje jednako kao bogatstvo
ili slava: ljudi se uvek nude da pomažu.

„Tata, ne moraš više da čekaš“, bila je rekla dok su se stepeni-
cama spuštali u čekaonicu. „Sigurno imaš pametnijeg posla.“

Kardinal nije imao baš nikakvog pametnijeg posla.